

ВОЖДЪТ СИФИЛИТИК

"Който познава миналото, той притежава бъдещето"
(Неизвестен автор)

Атанас ЦОНКОВ
Медицински консултант на в. „Лечител“

От Сократ до Ницше, от Шекспир до Достоевски, от Моцарт до Бетовен, от Рембранд до Ван Гог, от Франсиско Гоя до Пенчо Славейков, от Христофор Колумб до Адолф Хитлер - това е само нищожна част от един внушителен и все още неокончателен списък на прочути личности, за които се спори дали са страдали от сифилис, или не... И все пак, сред тези "безсмъртни" има едно лице, за чиято диагноза споровете не стихват, въпреки че заболяването на този пациент е доказано най-безспорно...

Заболяването е **сифилис**, а пациентът - Владимир Илич Ленин.

Надявам се, че по-нататъшните страници ще позволят на читателя да навлезе в тъмните исторически дебри, изпълнени с фалшиви диагнози, астрономически медицински хонорари, невежи и/или безгръбначни биографи, безплодни и ужасни медицински представи и практики, някои от които са живи и в наше време и срещу които никой гражданин не е застрахован...

„Случаят Ленин“, откъдето и да го погледнеш, е уникален в цялата човешка история. Той е велик урок за човечеството - политически, криминологичен, социален, държавнически, дипломатически, военен, психологически, медицински...

Следващите редове са посветени на неосветените страници от реално здравно досие на Владимир Илич Улянов, по-известен като Ленин. И по-конкретно:

- Откога и от какво е боледувал?
- Здравният портрет на фамилия Улянови
- Жените в живота на Владимир Илич...
- Нови разкрития за сексуалните ориентации на вожд
- Как заболяванията на Ленин са се отразили върху неговото мислене, поведение и решенията му?
- Кой са възможните отровители на Ленин?
- Как и от какво е починал, последните му думи?
- Вроден или придобит е сифилисът му?
- Защо споровете за диагнозата и смъртта на Ленин продължават вече близо цял век?
- Запознайте се с доказателствата за

сифилистичната диагноза на Ленин.

• Може ли „медицинският казус Ленин“ да бъде от полза за болни и здрави през XXI век?

Целта на това проучване е да се обособят в няколко раздела всички по-важни грешки, заблуди, неистини, фалшификации, спорни и безспорни версии, хипотези, твърдения, свързани с боледуванията и агонията на човека, гения, пациента, който през целия XX век няма равен на себе си, който промени като никой друг радикално и съсипа епохално историята и живота на милиони, даже на милиарди хора.

Първоначални-

те диагнози:

- неврастения (преумора)
- оловно отравяне
- невросифилис

Това са първите обсъждани и хипотетично приети диагнози на Ленин след **срива на здравето му през 1921 г.** Сред лекуващите и консултиращи лекари били водещи руски (съветски) и чуждестранни специалисти, както и здравният министър Семашко.

Защо неврастения?

Медиците се съобразявали с факта, че Ленин е имал непосилен, необичаен работен режим и някои от тях може би искрено са се заблудили, че това го е изтощило до крайност...

Последният активен работен месец на Ленин е ноември 1922 г., между първия и втория инсулт (май-декември същата година) – тогава е водил заседания на Совнаркома (правителството), заседавал с Политбюро, със Съвета на труда и със Съвета на отбраната, пред IV конгрес на Коминтерна чел доклада „Пет години от всерусийската революция“, на 20 ноември участвал в пленум на Московския съвет...

И този **явен работохолизъм** е налице, когато Ленин е болен, а за периода преди първия му инсулт приляга повече народната поговорка „**Луд умора няма**“...

Диагностичната хипотеза за неврастения може да изглежда правдоподобна (макар че това е една само симптоматична, повърхностна диагноза!), но само ако лекарят не знае или не се интересува от здравето минало на пациента.

За „**нервно заболяване**“ на Ленин пише **още през 1903 г.** Още през 1904 и 1908 г. в свои писма до близките си той се оплаква многократно от „**болни нерви**“ и от „**мъчително главоболие**“.

През юли и октомври 1917 г., В. Д. Бонч-Бруевич и други негови

Този текст е част от няколкото поредици „**ЗДРАВЕТО НА БЕЗСМЪРТНИТЕ**“.

През 2018 г. ще излезе от печат **том първи**, който включва:

- „**Аз не живея – аз горя!**“ (Яворов)
- „**Странната болест на Гоя**“
- „**Гениалният глух музикант**“ (Бетовен)
- „**Вождът сифилитик**“ (Ленин)
- „**Д-р Хокинз и АЛС**“ (Стивън Хокинз)

Ако четете за тяхното здраве, вие четете и за **свое**то здраве!

близки съпартийци свидетелстват, че **и през юли, и през октомври 1917 г.** вождът е страдал от **нервни кризи и голяма умора**, получавал „**силно главоболие**“...

Обикновено се премълчава, че **и през 1918 г. състоянието на Ленин се влошава**, но лекарите така и не успели да формулират някаква по-конкретна диагноза...

Стига се дотам, че някои дори добронамерни и добросъвестни анализатори на Лениновите проблеми се чудят как един не съвсем млад и не съвсем здрав човек като него, може години наред (след 1917 г.) да прояви **титанична работоспособност**, каквато не е по силите и на спортни шампиони.

Обяснението на тази загадка се крие в **третата хипотетична версия - сифилис, която не се обсъжда в този аспект** нито от тогавашните, нито от днешните специалисти, за която ще стане дума по-нататък...

Тук ще отбележа само, че **неврастенията при Ленин не е последица** от умствена преумора, а **симптом**, предизвикан **от** и свидетелстващ за такова тежко заболяване като **хроничен и нелекуван сифилис**.

Защо оловно отравяне?

В началото подозрение пада върху двата куршума, заседнали в тялото на Ленин след спорния атентат на **Фани Каплан** през 1918 г. Здравният министър д-р Семашко подсилва тази хипотеза чрез твърдението си, че куршумите били обработени със страшната отрова кураре... Министърът явно се е престарал и всъщност произвел два гафа.

Първо - отклонил вниманието на експертите от търсенето на действителните здравни проблеми на вожд и те загубили доста време да проучват удобната за правителството версия за **оловно отравяне** от куршумите и **второ**, не съобразил, че **КУРАРЕТО** действа скоротечно и ако беше проникнало в тялото на вожд, той нямаше да оцелее от 1918 до 1921 година...

Защо сифилис?

Към тази версия ще се върна скоро и по-подробно.

След като работните хипотези за **неврастения, отравяне с олово или кураре** от куршумите на Каплан се

провалили като несъстоятелни, сред лекуващите лекари, а по-късно дори и сред днешните ретро диагностични, се оформили нови три версии: 1) атеросклероза; 2) отравяне – „терапевтично“ или криминално; 3) невросифилис (отново сифилис!).

Защо атеросклероза?

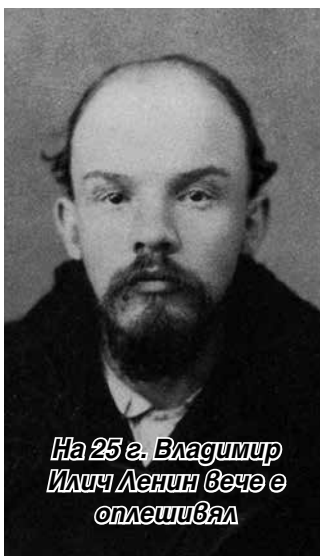
Министър Семашко успял да пробута на повечето лекари невероятната диагноза: „**Атеросклероза от износване**“?!

Опитите да се внуши на лекарския екип, че куршумите от атентата предизвикали атерос-

клероза (!?) се провалили, макар че някои историци поддържат и днес тази нелепост...

Всъщност твърдението, че Ленин е починал заради **атеросклероза**, може лесно да заблуди всеки, който страда от медицинска неграмотност. Наистина атеросклерозата (стеснените от плаки кръвоносни съдове) повишава кръвното налягане и болният умира от мозъчен кръвоизлив (най-честата форма на инсулт), но...

Ако обаче човек иска да знае **истината** за такава смърт (като смъртта на Ленин), следва да потърси отговора на поне един въпрос - **коя е причината за възникване на атеросклерозата?** Никой от тогавашните медицински све-

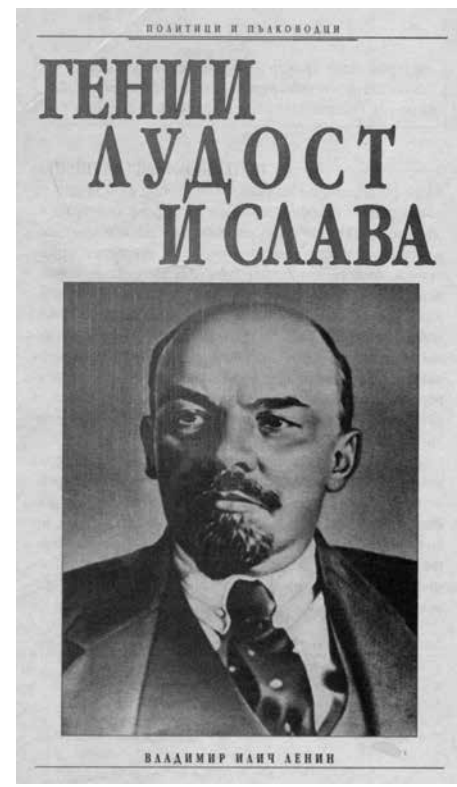
На 25 г. Владимир Илич Ленин вече е оплешивял

В. Д. Бонч-Бруевич

Фани Каплан

тила, нито от сегашните биографи на Ленин не търси отговора на този въпрос.

• В. Н. Розанов, лекуващият лекар на Ленин, заявява: „Аз определено казах, че **куршумите не са виновни** за главоболието на болния...“.

• Изяснява се все пак ролята на куршумите. След премахване на единия куршум от тялото на Ленин в официалния доклад проф. Клемпер пише: „**Атеросклеротичният мозъчен кръвоизлив... няма никаква връзка с куршума**“.

• **Акад. Б. В. Петровски**, бивш здравен министър, публикува специална статия „Раняването и болестта на В. И. Ленин“, в която категорично отрича причинно-следствената връзка между раняването и развитата се по-късно болест: „Разбира се, **раняването е било тежко, но то не е имало никакво отношение към артериалните и венозните съдове на шията и не е могло да влияе за развитие на атеросклерозата...** и дума не може да става за никакво отравяне от куршумите“.

• Германската 11-томна енциклопедия „Гений! Лудост! Слава!“ е категорична: „**Атентатът на Каплан няма нищо общо с края на Ленин**“.

Защо пак отравяне?

След като отравянето с олово и/или с кураре премина злополучно към архива, на сцената се появява **две хипотези за друг вид отравяне**.

Едното - че след като Ленин вече не можел да изтърпи болестните страдания, помолил **Сталин да му донесе отрова**. Последният твърди, че няма сил да изпълни тази благородна „услуга“, но някои автори не вярват на този „благородник“, на чиято съвест в крайна сметка лежат десетки милиони човешки живота... Лично аз мисля, че все пак има макар и 1 процент вероятност Сталин да е доставил исканата от Ленин отрова... „Бащата на народите“ (Джугашвили) е бил наясно, че Ленин си отива, че вече е изваден от политическия живот, че няма защо да се ускорява фаталният процес, но има и предостатъчно аргументи и мотиви да се „помогне“ на вождя за прекратяване на страданията и на живота му...

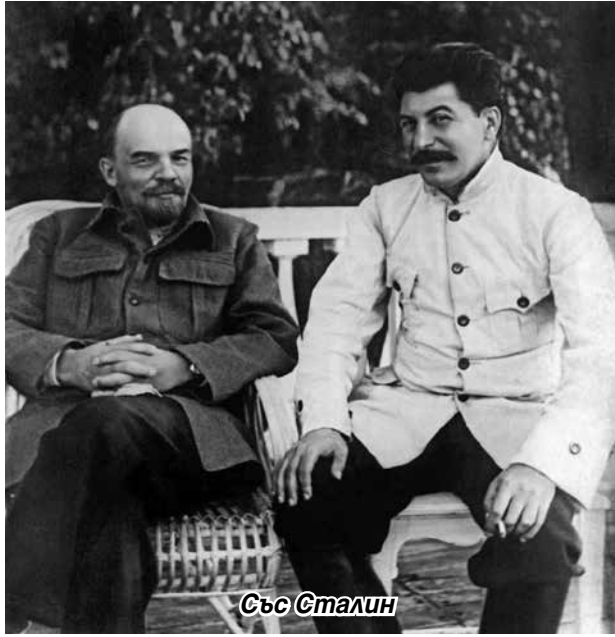
Втората версия за отравяне на Ленин е много по-вероятна. Прилаганото **лечение със силно токсични медикаменти** е било неизбежно... Затова ще бъде обсъден по-подробно при въпроса:

Защо (отново) сифилис?

Не му е било леко на здравния министър Семашко, защото имал партийна повеля да не се допуска „сифилис“ като диагноза на Ленин, а около леглото на вождя се разполагали (в различни периоди) към 30-ина от най-авторитетните руски (съветски) медици и световноизвестни експерти от Германия и Швеция.

Без да коментирам някои незначителни разлики в становищата на събраните медицински светили, ще припомня само заключението на най-прочутия тогава невропатолог в света, проф. Адолф фон Щрюмпел. Той е консултирал нееднократно болния Ленин и му поставя категорично диагнозата: *Endarteritis luetica* (невросифилис, сифилитично възпаление на мозъчните кръвоносни съдове).

Историци, биографи, журналисти, даже авторитетни медици, които са лекували и/или аутопсирани Ленин,

Със Сталин

поддържат легендата, че властелинът на Съветска Русия се е разболел или почнал да боледува през трудната за всички руснаци 1921 г. Дори тези дни (**лялото на 2017 г.**) един български вестник писа: „**Първата проява на недъга, вкарал Ленин в гроба, след като го е превърнал в немощен и слабоумен човек, е през 1921 г.**“.

Крайно време е тази митологична дата да отиде на историческия боклук, където е естественото ѝ място. Коририането се налага не поради някаква бюрократична дребнавост, а защото **измислената „начална“, но всъщност фалшива дата - 1921 г.**, която е удобна за всички повърхностни автори и най-вече за сляпо преданите ленинци, води към безброй други грешки, заблуди и фалшификации в биографията на Ленин.

Откога и от какво е боледувал Ленин до 1921 г.?

Ето какво ни подсказват и диктуват документите по темата.

През 1921 г. Ленин се оплаквал от **силно главоболие, безсъница и умора, отпадналост**.

Симптомите са посочени достоверно, но ако се разрови миналото време, ще се установи, че **Ленин е имал тези и други здравни проблеми в продължение на много години. И до 1921 г.!**

1. Ленин **боледувал от стомах** още от дете... През 1892 г. в Самара се заразил с **кореман тиф**.

2. През следващата година го повалила **малария** - пак се възстановил...

(Колко много тези писма напомнят писмата на Пенчо Славейков - и за двете инфекции!)

3. В края на 1895 г. Ленин е арестуван и осъден на заточение в Иркутска губерния. Той отправил молба до властите: ако може да го изпратят „в пределите на Енисейска губерния, желателно е в Красноярски или Минусински окръг - поради **слабо здраве**“.

Другарите му го разкритикували, тъй като „моралният кодекс на революционера не позволявал той да моли властта за смекчаване на наказанието...“. Но „лошата“ царска власт се вслушала в молбата на „**сърдечно слабия**“ революционер и го пратила в село Шушенское, Минусинска област, с нейния много по-мек климат.

4. След разкола в партията на болшевишки и меншевишки (**1903 г.**) на Ленин, според сестра му Мария, открили някакво „**нервно заболяване**“, което се проявявало като обриви... но те изчезнали скоро, а „**нервното неравновесие**“ продължило повече...

5. След 1904 г. Ленин се чувствал зле:

мъчително главоболие, постоянна безсъница...

Той се жалвал на сестра си (Мария Улянова): „**Нервы мои истрепаны до чертиков**“ („**Нервите ми са изхабени докрай**“). Бил неработоспособен. Той писал на майка си: „**Безделието и безлюдието** за мен са по-добри от всичко“.

6. Относно **главоболието** на Ленин, то **не го е споходило за първи път през 1921 г.**, както пишат повечето автори, а **го е тормозило 5-10-25 години по-рано!** Доказателства? Според бившия министър на здравеопазването, акад. Б. В. Петровски, както е отбелязано в

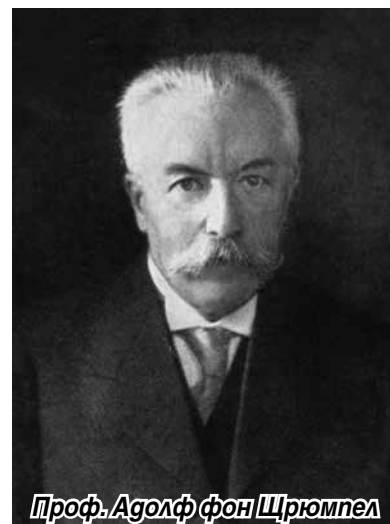
статията му „Раняването и болестта на В. И. Ленин“ - (в „Правда“, ноември 1990 г.), Ленин е имал **и наследствена предразположеност към атеросклероза, от която е страдал и по-рано - „не пет и не десет години“**.

7. При първото си задгранично пътуване (1895 г.) Ленин посещава Швейцария. **Попада в лечебен санаториум**, чието име премълчава, както и името на своята основна болест. Оттам пише, че „**решил да се възползва от случая, за да се заеме здравно с омръзвателната му болест (на стомаха)**“.

(18 юли 1895 г.)
8. На 29 август 1895 г. Ленин праща от Берлин писмо до майка си, в което споменава, че се опитва да съблюдава „**лекарските предписания**“, моли да му прати 50-100 рубли („**Парите отиват дявол знае къде**“)...

9. До сестра си Ана пише от Петербург (**12 януари 1896 г.**): „**Старая се да спазвам някаква диета**“.

10. По време на второто си пътуване (емиграция) (**16 юли 1900 г.**) той разполага с адресите на **невропатолог и психиатър** в Лайпциг... Всеки може да се досети **защо психиатър и невропатолог**, а не, да речем, ортопед или ендокринолог...

Проф. Адолф фон Щрюмпел

совсем отчаянная, а **работоспособность из-за больных нервов отчаянно плохая**“ („Скъпотията тук е отчайваща, а **работоспособността ми заради болните нерви е кошмарна**“).

13. За да не безпокои често майка си, той ѝ пише рядко за състоянието си: „... работоспособността ми заради **БОЛНИТЕ НЕРВИ** е много лоша“ (**15 февруари 1917 г.**).

14. Четири дни **преди юлското въоръжено въстание (1917 г.)**, във вилата на В. Д. Бонч-Бруевич, както пише последният: „У Ленин се **появи главоболие**, лицето му пребледня, очите говореха за голяма умора“.

15. **Вечерта на 15 октомври 1917 г.** в конспиративната квартира у Ленин започва **пристъп, съпроводен от силно главоболие**.

16. През 1918 г. Ленин получава **нова болестна криза**, за която биографите рядко споменават и която никога не обясняват...

Комунистическата пропагандна машина може да твърди, че вождът Ленин е бил „**МНОГО ЗДРАВ ЧОВЕК**“ и че не

е търсил медицинска помощ освен зъболекарска, но както се видя от цитираните факти, свидетелства и архивни документи, а и още много други **доказателства сочат, че медицинските страдания на Ленин не започват през 1921 г. Те го съпровождат от детството до смъртта му**, или както заключава накратко германската енциклопедия „Гений! Лудост! Слава!“ (в том 1, 1989 г.): „**На практика почти през целия си живот Ленин е болен...**“ (стр. 234).

Здравният портрет на семейство Улянови

Имам предвид първо семейството, в което се е родил и израснал Владимир Илич. Доколкото историци, биографи, медици, психолози и други автори са се занимавали със здравния статус на рода Улянови, пред погледа на читателя са оформени два портрета - преобладава позитивният (фамилията се радвала на завидно здраве - даже в условията на

Паметник на Иля и Мария Улянови (родителите на Ленин) в Пенза до сградата на бившия Дворянски институт

11. На **13 юли 1908 г.** информира по-младата си сестра Мария: „**Болестта ми задържа силно моята работа по философия**“. И сега, както всеки път, **той не назовава по никакъв начин името на своята болест. Защо ли?**

12. През 1917 г. пише на сестра си от Швейцария, като ѝ благодари за изпратените пари и се оплаква: „Дороговизна

гнилия, омразния и умиращ царски, империалистически режим) и негативният, болнавият, който представлява интерес за малцина, като автора на тези редове.

1. **Бащата на Ленин - Иля Николаевич Улянов**, се отличавал с необичайна енергия в работата си - **създал 434**

(Продължава на стр. 18)

ВОЖДЪТ СИФИЛИТИК

(Продължение от стр. 17)

училища.

• УМИРА ОТ МОЗЪЧЕН КРЪВОИЗЛИВ на кръгли 54 години (същото се случва и с Ленин!)

Запомнете тези два факта!

Въпреки че всички Улянови са били образовани люде, писмените данни за тяхното здраве са необяснимо оскъдни. И все пак...

2. **Майката на Ленин - Мария Александровна Бланк** (1835-1916). Отличавала се е с **голяма енергия и липса на предразсъдъци**. Останала сираче на 3 години - майка ѝ умряла при раждането на петата си дъщеря, а първото ѝ дете е Димитър, който учил в Казанския университет. Завършил дните си със **самоубийство**, вероятно заради упражнявания хазарт - игра на карти...

Повече от странно е, че за здравето (и болестите) на Лениновата майка почти липсва каквато и да било информация!

При цялата информационна оскъдица някои автори отбелязват, че **поне двама от братята и сестрите**, както и **майката**, страдали от

- **чести главоболия**
- **безсъница**
- **болки в корема**, като при Ленин...

Инеса Арманд

4. **Олга Илична Улянова** (4 ноември 1871 - 1891), сестра на Ленин: умира от **кореман тиф** на 19 г.

5. **Дмитрий Илич Улянов** (4 август 1874 - 16 юли 1943), брат на Ленин: „Обикновен глупак, способен само да се тъпче с курабии“ (Ленин); УМИРА ОТ МОЗЪЧЕН КРЪВОИЗЛИВ в инвалидна количка на 69 г.

6. **Мария (Маня) Илична Улянова** (6 февруари 1878 - 1937), най-малката в семейство Улянови.

Ленин за нея: „Що се отнася до Маня, на нея не ѝ стига умът, тя... Помните ли, в приказката „Конюк Горбунок“ - Ершов така описва втория и третия брат: средният беше и така, и така, третият беше просто глупак...“

Тя е била секретар на в. „Правда“; умира на 59 г. ОТ МОЗЪЧЕН КРЪВОИЗЛИВ.

7. **Виктор Дмитриевич** (1917-1984), племенник на Ленин: умира на 67 г. от МОЗЪЧЕН КРЪВОИЗЛИВ.

8. Изброих 5 деца плюс Володя - 6, а Мария Улянова е родила 8 деца. За едно от тях - **Николай**, се знае само, че е починал още като малко дете. Но пак едно се губи... Или е **умряло още при раждането му?**

Семейният лекар на семейство Улянови **д-р Иван Сидоров Покровски** (1839-1922), за когото някои пишат, че бил баща на повечето Улянови деца, умира на 83 г. Ако обаче децата на Мария бяха от него, щяха вероятно да живеят по-дълго...

Хората от рода Улянови живели докъм средна възраст и **най-малко петима от тях починали от инсулт!** Зад който може да се съзира сифилисът...

След разболяването на Владимир Илич през 1921 г. по указание на Политбюро (разбирай - Сталин!) специална комисия заминава за Симбирск (по-късно наречен Уляновск), за да обследва здравната биография на семейство Улянови. Знае се, че констатациите били шокиращи, но аз не съм срещнал досега публикация за доклада на тази партийно-държава комисия...

Александра Колонтай

Признавам, че последното изречение не съм го изсмуквал от пръстите си, нито съм поръчал някому да го измисли, но то „дойде като дар от Бога“, т.е. като нещо очаквано, логично, естествено, неизбежно - както единственият ключ за единствената ключалка...

Мария Александровна Бланк (Улянова) родила **осем деца**.

Според спорни изследвания, първият ѝ син **Александър Улянов**, е бил незаконороден от връзката ѝ с княз Александър II, кръстен, вероятно на този предполагаем негов биологичен баща. Шавливата майка скоро забременява от друг и великият княз оттеглил протекциите си от нея. Когато пораснал и научил това, Александър се опитал да откъсне на императорската институция, но атентатът не успял и любимият брат на Володя Илич бил осъден на смърт. Има и други версии, но без сигурни доказателства, както за края на Александър, така и по въпроса кой е бил неговият действителен баща... Фразата „тъмна Индия“ в случая може успешно да се замени с „тъмна Русия“...

3. **Анна Илична Улянова - Елизарова** (26 август 1864 - 19 октомври 1935) (сестра на Ленин): професионална революционерка; „некрасиво лице“; „пешкин жена“; **БЕЗДЕТНА (?)**; „**сериозно боледувала**“ (?!), но не се знае, не се казва от какво...

Имала особен възпитаник - Николай Владимирович Елизаров (по паспорт Цзян Цзююг, 1910-1988), най-големият син на Чан Кайши...

Жените в живота на Илич и тяхното здраве

За здравето на първите от тях - **Аполинария (I) и Елисавета (II)** - не се знае почти нищо, но за сметка на това съпругата **Надежда Крупская (III)** от 1897 г. до последния му ден е била с него.

Може би нейните здравни проблеми ще ни подсказват нещо и за неговите, особено ако е вярна хипотезата, че е имал сифилис... Уви! Ленин и Крупская са свръхсекретни и предпазливи - и когато говорят, и когато пишат, най-малко по две сериозни причини: 1) Да не попаднат на полицейски агент и да пострадат заради нелегалната си революционна ангажираност. 2) Да не се разбере от околните, че освен срещу царизма се борят и срещу неизлечимия сифилис...

За здравните проблеми на Крупская има съвсем малко сведения, но все пак...

1) **Още след заточението Ленин** пише до майка си, че жена му се нуждае от „упорито лечение“: „И Надя има някаква **женска болест**, лекарят ѝ казал, че **трябва да остане на легло поне 2-6 седмици**...“

2) След това ѝ правили операция заради **базедова болест** (хиперфункция на щитовидната жлеза).

3) После Улянов пише до майка си: „... Надя имаше **висока температура и бълнуваше**, така че аз много се изплаших...“

4) **Подобно на сифилитика Ленин**, и Крупская имала периоди на **отпадналост, умора, апатия и периоди на НЕИСТОВ РАБОТОХОЛИЗЪМ... През 1934 г.** например написала 90 статии, произнесла 90 речи, участвала в 178 заседания, отговорила на 225 писма... И като „бонус“, била **хоспитализирана, неизвестно с каква диагноза**, за месец, като ѝ били необходими още толкова дни за възстановяване.

5) На 24 февруари 1939 г. (преди 70-ия ѝ рожден ден) ѝ прилошало. Диагноза: **апандисит - перитонит - тромбоза!** Кой знае защо не ѝ оперирали. На 26 срещу 27 февруари починала...

6) **Тъй като всички споменати здравни проблеми на Крупская са без установен произход**, а в същото време, **по неизвестни причини, тя не е родила дете от Владимир Илич**, остава най-вероятната хипотеза, че със сифилис може да се обясни цялата тази негативна фактология при жена му...

Инеса Арманд (IV) - изглежда, това е единствената жена, в която Ленин е бил влюбен, макар и донякъде по болшевишки...

Към 1913 г., когато се срещат в Париж, той е на 43, а тя - на 39 години, вдовица, с 4 деца от два брака... Красива, интелигентна, отдадена на социалистическите идеи, влюбена в Ленин.

Крупская била готова да се оттегли, но Ленин я помолил и тя останала, а той скоро пак почнал любовната си кореспонденция с красавицата...

Искам да привлека вниманието на читателя върху три момента, които никога от Лениновите биографи не забелязва.

• Само две години след запознанството им през 1913 г. Инеса пише от Париж до Ленин в Краков: „... Толкова обичах да те слушам, но и да те гледам, когато говориш. Първо - **твоето лице се оживяваше** и второ, беше удобно да те гледам, защото ти **тогава нищо не забелязваше**...“

• Александра Колонтай отбелязва в мемоарите си за погребението на Инеса Арманд: „... Ние вървахме след ковчега ѝ, Ленин беше неузнаваем. Той вървеше **със затворени очи** и изглеждаше, че всеки момент ще падне...“

• В спомените си Максим Горки посочва **многократно**, че Ленин често „**премижавал**“, „**говорел със затворени очи**“...

Не съм срещнал досега в специализираната медицинска литература това, което съм наблюдавал при мои пациенти (със спирохетози!) - **те се оживяват и активизират, когато почнат да говорят и често НЕУСЕТНО СИ ЗАТВАРЯТ ОЧИТЕ** в присъствието на други хора...

Това са още някои допълнителни симптоми, които свидетелстват за **хронични инфекции** със сифилис и/или

Аполинария Якубова

лаймска борелиоза (и двете заболявания се причиняват от спирохетни бактерии...).

През **есента на 1920 г.** Инеса Арманд изживява **неназована болест** и се вижда принудена да се обади на Ленин. Той, който сред своите съпартийци е разговарял винаги и единствено само с нея на „ти“, ѝ пише студено писмо (на „Вие“), като я праща на почивка в Кавказ. Там обаче се разгръща епидемия от холера... Доброто сърце на Инеса я тегли да помага на заразените. Според сведения на грузинските комунисти тя починала от холера, **но никога няма да узнае от какво е боледувала, преди да срещне Ленин, нито - след като са изживели своя голям френско-руски роман, нито на какво се е дължал болестният ѝ пристъп през есента на 1920 г.** Може пък да е получила от Ленин не

Последните дни на Ленин

само нежни писма, но като „бонус“ и безпощадна инфекция... Някои автори пишат, че имала туберкулоза, но това твърдение не е аргументирано.

ЗА НЕИЗВЕСТНИТЕ СЕКСУАЛНИ ОРИЕНТАЦИИ И АВАНТЮРИ, КАКТО И ЗА ВСИЧКИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ОТНОСНО СИФИЛИТИЧНАТА ДИАГНОЗА НА ЛЕНИН, НОВИ ДАННИ ЗА ЕВЕНТУАЛНОТО ОТРАВЯНЕ НА ВЕЧЕ УМИРАЩИЯ ПРОЛЕТАРСКИ ВОЖДЪК МОЖЕ ДА ПРОЧЕТЕТЕ В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ ОТ РЪКОПИСА „ВОЖДЪТ СИФИЛИТИК“, КОЙТО ЩЕ БЪДЕ ПУБЛИКУВАН В **„ЗДРАВЕТО НА БЕЗСМЪРТНИТЕ“ - ТОМ I.**